

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.940 van 10 oktober 2012
in de zaak A. 201.309/XIV-33.411**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. XXX
2. XXX
in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
XXX
XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Anastasios Moskofidis
kantoor houdend te 3600 Genk
Rootenstraat 21/18
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 3 augustus 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 64.125 van 29 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7343 van 17 augustus 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweerders hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 september 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Leen Van de Vyver, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Anastasios Moskofidis, die verschijnt voor de verweerders, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerders dienen op 29 januari 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 14 maart 2011 onontvankelijk.

Op 23 april 2011 stellen de verweerders tegen die beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de weigeringsbeslissing met een arrest van 29 juni 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op.

Zij citeert de motivering van het bestreden arrest en wijst erop dat het door de verweerders bij hun aanvraag gevoegd standaard medisch getuigschrift niet voldoet aan het model zoals voorgeschreven door het koninklijk besluit van 17 mei 2007. De appreciatie van de inhoud van het medisch getuigschrift komt enkel aan de ambtenaar-geneesheer toe, doch de gemachtigde ambtenaar heeft te dezen geen enkele inhoudelijke beoordeling van dat getuigschrift gemaakt. Uit artikel 9 van de Vreemdelingenwet en artikel 7, § 1, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 blijkt dat de aanvraag moet vergezeld zijn van een standaard medisch getuigschrift, bij gebreke waaraan de aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard. Het gaat hier ook over de vorm en de wetgever heeft geen gradatie ingevoerd met betrekking tot de formele conformiteit. De gemachtigde ambtenaar moet zich dus beperken tot de vaststelling of het ingediende getuigschrift al dan niet volledig conform is met het in de bijlage aan het koninklijk besluit van 17 mei 2007 voorziene model. De verzoekende partij stelt dat het niet volstaat dat het medisch getuigschrift min of meer of quasi gelijkaardig is aan dat model. De in het model voorziene uitdrukkelijke adressering aan “de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken” is niet zonder reden omdat de wetgever heeft gewild dat de gemachtigde zijn toezicht op de ontvankelijkheid kan uitoefenen en het medisch attest dus aan hem wordt geadresseerd. De eerste rechter heeft volgens de verzoekende partij de in het huidige middel aangehaalde bepalingen miskend door te oordelen dat een getuigschrift in de zin van artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet voorligt, dat de aanvraag aldus ontvankelijk moest worden verklaard en dat de huidige verweerders kunnen worden gevolgd waar zij hadden aangehaald dat de huidige verzoekende partij heeft nagelaten een inhoudelijke vergelijking van de twee attesten uit te voeren en slechts een héél oppervlakkige prima facie toets heeft uitgevoerd die niet strookt met een zorgvuldig bestuur, ook al werd geen gebruik gemaakt van het standaard medisch attest.

5. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekende partij niets wezenlijks toe.

Beoordeling

6. Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf per aangetekende brief moet worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en vergezeld moet zijn van een standaard medisch getuigschrift zoals voorzien door de koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de ministerraad en dat de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt. Het model van dat standaard medisch getuigschrift is vastgelegd in de bijlage bij het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 24 januari 2011.

De hoofding van het standaard medisch attest is in de bijlage bij het hoger genoemd koninklijk besluit van 17 mei 2007 als volgt bepaald:

“FEDERALE OVERHEIDSDIENST BINNENLANDSE ZAKEN
Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken
MEDISCH GETUIGSCHRIFT
bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties
bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken”.

En in het Frans:

“SERVICE PUBLIC FEDERAL INTERIEUR
Direction générale de l’Office des Etrangers
CERTIFICAT MEDICAL
destiné au Service Régularisations Humanitaires
de la Direction Générale de l’Office des Etrangers”.

De hoofding van het door de verweerders ingediende attest luidt als volgt:

“CERTIFICAT MEDICAL
destiné au médecin conseil du Service Régularisations Humanitaires de la
Direction Générale de l’Office des Etrangers (SPF Intérieur)”.

Er bestaat geen betwisting over, hetgeen ook in het bestreden arrest wordt vastgesteld, dat het door de verweerders ingediend medisch attest inhoudelijk volledig gelijk is aan het standaard medisch getuigschrift, met uitzondering van de hoofding. Uit het bestreden arrest blijkt ook dat alle in het attest vermelde rubrieken identiek zijn aan het model, met vermelding van de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De aanvraag om machtiging tot verblijf van de verweerders, met in bijlage het medisch attest, werd met een ter post aangetekend schrijven naar de “Dienst Vreemdelingenzaken, Dienst medische Regularisaties” gestuurd. Er heeft nooit enige betwisting bestaan wat het voorwerp van de aanvraag was en bij wie ze moest terechtkomen, samen met het medisch attest. Dienaangaande stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de aanvraag en het medisch getuigschrift zijn overgemaakt aan de dienst Humanitaire Regularisaties van de dienst Vreemdelingenzaken, waar zij trouwens voor bestemd waren.

In het bestreden arrest kon derhalve op wettige wijze worden vastgesteld dat, in tegenstelling tot de bewering van de huidige verzoekende partij, het medisch attest, samen met de aanvraag om machtiging tot verblijf, is ingediend bij de dienst Humanitaire Regularisaties en dat uit de inhoud van het medisch attest blijkt dat het volledig voldoet aan het model zoals voorgeschreven door het koninklijk besluit van 24 januari 2011 (tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen). In het bestreden arrest konden de huidige verweerders op wettige wijze worden gevolgd waar zij stelden dat het kennelijk onredelijk is om hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren louter omwille van het gebrek aan een “standaard medisch getuigschrift” terwijl het voorgelegde getuigschrift identiek is aan het standaard medisch getuigschrift met uitzondering van de hoofding en layout. De Raad van State vermag zich als administratieve cassatierechter niet in de plaats van de annulatierechter te stellen en zelf een toetsing aan de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel door te voeren. Door te stellen dat het kennelijk onredelijk is op basis van een miniem verschil in de hoofding van het ingediend medisch attest tot de niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf te besluiten, terwijl dat medisch attest inhoudelijk aan alle voorwaarden van het standaard medisch getuigschrift voldoet en

aan de juiste instantie werd gestuurd, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter noch artikel 9ter van de Vreemdelingenwet noch artikel 4 van het meergenoemd koninklijk besluit van 17 mei 2007 geschonden. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 82/2012 van 28 juni 2012 de vereiste van een standaard medisch getuigschrift voor aanvragen op grond van artikel 9ter van die wet als dusdanig heeft aanvaard. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoekende partij werpt in een tweede middel de schending op van artikel 39/2, § 2, samen met artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 4, eerste lid, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Zij stelt dat de annulatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel een marginale toetsing toelaat, waarbij hij niet als rechter in hoger beroep optreedt en zich niet in de plaats van het bestuur mag stellen om de ware toedracht van de feiten te gaan beoordelen. Volgens de verzoekende partij is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen zijn annulatiebevoegdheid te buiten gegaan omdat enkel het bestuur mag oordelen of de stukken van de betrokkene voldoen aan de vereisten van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In het standaard medisch getuigschrift wordt volgens de verzoekende partij niet zonder reden vermeld dat het getuigschrift aan de “Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken” wordt gericht. Het is slechts voor de ambtenaar-geneesheer bestemd indien de arts het ontvankelijk heeft bevonden.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel.

Beoordeling

9. De huidige verweerders hadden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht opgeworpen. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole als annulatierechter kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nagaan of het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn besluit is gekomen. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest onderzocht of de aanvankelijk bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk was en vastgesteld dat zulks inderdaad het geval was. Hij heeft daarmee zijn bevoegdheid als annulatierechter niet overschreden. Uit de behandeling van het eerste middel blijkt dat hij met die vaststelling ook de daarin reeds aan bod gekomen bepalingen niet heeft geschonden. Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tien oktober tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen